

Om 7 uur pakte ik mijn fiets voor een lange tocht.
De velden waren nog bevroren, het gras was wit.
Ik keek omhoog naar de zon, hij deed vrolijk zijn best,
maar de wereld was kil en koud, en zeker zo alleen.

Toen kwam jullie berichtje, zo onverwachts en zo onwerkelijk.
Ik keek weer omhoog de zon nu zonder kracht en zonder zijn stralen.
Alleen nog de kille wereld, hoe oneerlijk het is al niet zo vrolijk.
Toch fiets je verder met jullie in gedachte.

Na een tijdje in de kou verlangde ik naar iets warmes
en iets wat het denken deed stoppen.
Automatisch keek ik weer omhoog waar de zon zich door de wolken liet zien,
dat stukje licht gaf mij weer hoop, de hoop dat alles door zal gaan en het weer warmer zal worden.